EMKC

Cestování po

Itálii

A další...

12/22

eMko

Vážení čtenáři a příznivci časopisu eMko,

vítám vás v novém vydání našeho starého známého školního časopisu. Školní rok je v plném proudu a každodenní rutina nás naprosto pohltila. Krásy podzimu se s námi pomalounku loučí s příchodem zimy, která letos bude podle předpovědí tuhá. S touto roční dobou přichází kratší dny, období tmy a s tím spojené špatné nálady. Ale nemůžeme se na svět dívat pesimisticky – vyšlo přece nové vydání eMka, které je lékem na všechny podzimní i zimní chmury a smutky. Řekněme si tedy, čím vás toto číslo může obohatit.

Jelikož naši žurnalisté příliš neposedí, přinášíme spoustu článků o cestách a exkurzích. Jedním z nich je například Vaškova pravidelná výletová rubrika, tentokrát nás provede pozoruhodnostmi Kladna. Dále budoucí hrdinové navštěvující zdravotnický kroužek připravili nástin víkendové akce plné praktických cvičení. Dále nás vědkyně Anička vezme na cestu do Prahy za vědou. Následuje moře, slunce,... moment, to příliš podzimní není. Povyprávím vám totiž o své cestě vlakem po Itálii, která mě na chvíli přenesla zpátky do léta. V neposlední řadě budeme cestovat i v čase, tedy aspoň pomyslně, a to na výstavu Tutanchamonovy hrobky.

Jako studenti máme potřebu a chuť se neustále vzdělávat, proto přinášíme zprávy z akce Den GIS či přednášky Jak se stát novinářem. Věděli jste, co je potřeba znát k péči o ary? Odpovědi najdete ve článku! Za velmi zajímavý považuju rozhovor s ředitelem Zoo Ostrava, vyzpovídali jsme také našeho nového pana profesora Tichého. Čekají nás též dokonce dvě recenze na knížku, každá však věnovaná jiné věkové kategorii. A nakonec téma, které je pro nás exkluzivní a jsme výhradními experty, tedy náš samotný kroužek. Můžete se dozvědět, jak to v časopise chodí nebo si můžete přečíst o našem velmi příjemném žurnalistickém setkání.

Nezbývá mi než vám popřát příjemné čtení a poděkovat vám za podporu školního časopisu, které si nesmírně všichni vážíme.

Šéfredaktorka

Valentýna Kovšanová 4.A

OBSAH

Kroužek Žurnalistiky
Anna Walderová, PB 3

Den Gis
Anna Kološová, 1.A 4

Existuje takový projekt pro osmnáctileté...
Valentýna Kovšanová, 4.A 5

Rozhovor s ředitelem ostravské ZOO
Anežka Kalniková, PB 8

Přednáška „Jak se stát novinářem?“
Klára Strejčková, KVA 10

Život s ary
Eliška Kovářová, PB 11

Rozhovor s panem profesorem Tichým
Ema Dančíková, KVA 13

Cestování časem aneb zpátky do starověku
Anna Přečková, 2.A 14

Výlet do Kladna
Václav Šindelář, TB 15

Mimoškolní setkání žunalistického kroužku
Olivie Martináková, PB 17

Cestování za vědou aneb hurá do ÚOCHB
Anna Přečková, 2.A 18

Zdravotnický víkend MGO
Oliver Turecký, PB 20

Převorství u pomerančovníku
Ema Dančíková, KVA 22

Který z nás jde z kola ven Kapitola 2
Štěpánka Nyklová, TB
Václav Šindelář, TB 24

Transport za věčnost
Dora Kaletová, PB 26

Soutěž malých zoologů
Štěpánka Nyklová, TB 27

Kroužek Žurnalistiky

Naše škola je výjimečná z různých důvodů. Jedním z nich je i velké množství kroužků pro studenty. Mě osobně velmi zaujal kroužek kolem časopisu eMko. Žurnalistický kroužek tvoří na našem gymnáziu parta studentů z různých ročníků, kteří se setkávají každý čtvrtek ráno před vyučováním. Společně vytváří časopis, který je vydávaný cca každý měsíc, měsíc a půl. Témata jsou různá - novinky na naší škole, akce a úspěchy, kultura, ale také hry nebo vlastní tvorba. Časopis reaguje i na vážnější aktuální témata, která se nás dotýkají. Nedílnou součástí jsou také rozhovory studentů s profesory. Žurnalistický kroužek vede již 11 let pan profesor Rostislav Gromnica.

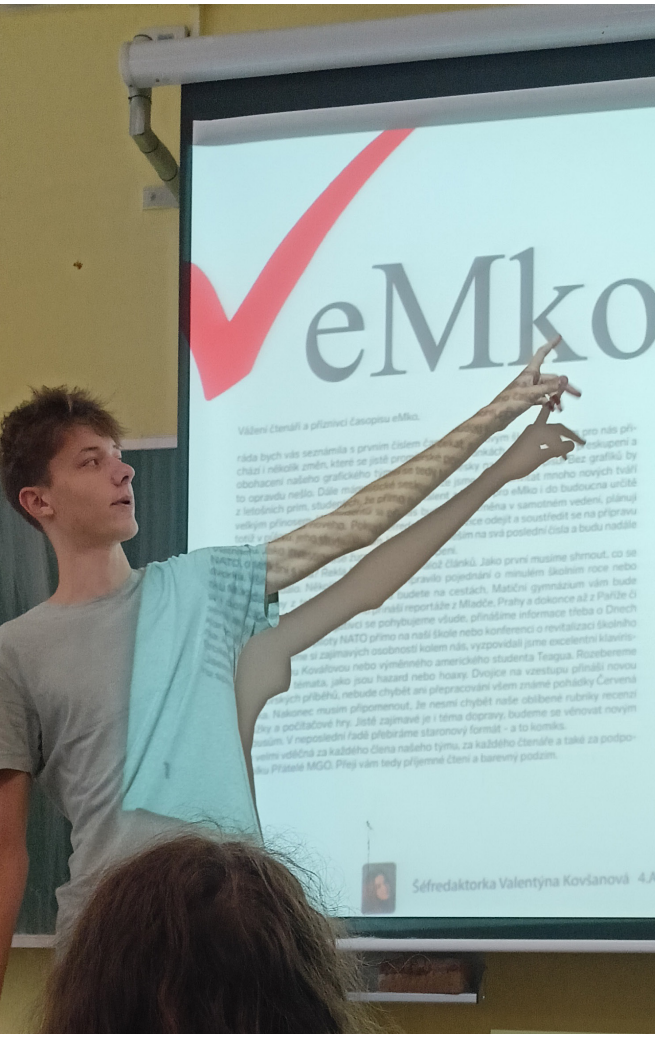

Jak se vlastně takový časopis vytváří?

Studenti, kteří na časopise spolupracují, si rozdělí články, na kterých chtějí pracovat. Články vytvoří a k určitému datu je zašlou na emailovou adresu časopisu ke korekturám. Grafici pak články zpracují a připraví konečnou verzi časopisu. Časopis má průměrně 20 stran a je vydáván v počtu zhruba 40 výtisků. Každé vydané číslo časopisu je také k dispozici v elektronické podobě na webových stránkách školy a facebooku. Každý výtisk časopisu je doplněný několika obrázky a fotkami. V časopise můžeme najít také zajímavé tipy na čtení pro nižší i vyšší třídy gymnázia. Jako inspirace slouží reportáže z výletů a akcí studentů. Dvě čísla pak již byla vytištěna přímo v tiskárnách, za což jsme vděčni občanskému sdružení Přátele MGO.
Pokud si myslíte, že by vás taková práce mohla bavit, můžete se zapsat do žurnalistického kroužku a začít vytvářet časopis s námi. Těšíme se na vás!

Anna Walderová PB

DEN GIS

V pátek 21. října měli studenti prvního ročníku a obou kvint možnost se podívat na Přírodovědeckou fakultu Ostravské univerzity, kde pořádala katedra fyzické geografie a geoekologie den GIS.

Hlavním důvodem existence dne GIS je seznámení studenty s technologiemi, které každý den ovlivňují naše životy a tímto nám umožňují lepší rozhodnutí o naší budoucnosti.

Úvodem se studenti dozvěděli něco málo o katedře, samotnou akci však zahajovaly dvě přednášky, ve kterých byli studenti během čtyřiceti pěti minut seznámeni se způsoby, pomocí kterých se lokalizují určité terény. Obě přednášky byly zakončeny kvízem, kde studenti za správné odpovědi dostali jako symbolickou cenu psací potřeby. Druhá část programu se skládala ze dvou třiceti minutových skupinových prací, v první se studenti naučili

značení do mapy a v další si mapy procházeli vizuálně díky programu Google Earth. Program vyvrcholil velkým kvízem, úkolem bylo

hledat po atriu univerzity otázky, které byly po vyplnění odevzdány. Samotné úkoly zahrnovaly dobrou orientaci na mapě a na odlehčení studenti museli i něco málo vyluštit. Celkové úkoly budou vyhodnoceny a výsledky budou zaslány naší škole.

Avšak hvězdným vrcholem celého programu bylo interaktivní pískoviště, na kterém byla možnost vytvořit písečné duny, řeky a dokonce i sopky. Projekce na pískovišti působila velice reálně a studentům se především líbilo, že si mohli tyto věci vyzkoušet sami vytvořit. Toto pískoviště by bylo do budoucna velmi přínosnou učební pomůckou pro naši školu.

Myslím si, že den GIS byl pro nás všechny velkým přínosem a tímto děkujeme Ostravské univerzitě za příjemně strávené dopoledne a doufáme, že během budoucích let tam ještě někdy zavítáme.

Anna Kološová 1.A

EXISTUJE TAKOVÝ PROJEKT PRO OSMNÁCTILETÉ...

Jednoho dne mě mí spolužáci Vojta, Terka a David oslovili s velmi zajímavou nabídkou. Existuje totiž takový projekt Evropské unie pro osmnáctileté, konaný formou soutěže, ve kterém je hlavní cenou vlaková jízdenka po státech EU zdarma. Sami se projektu DiscoverEU můžete zúčastnit, pokud vám tento rok také bylo nebo bude 18 let a určitě se bude opakovat i v příštích letech. Nicméně, přihlásili jsme se jako tým s naším leaderem Terkou a dokonce vyhráli. Následovalo složité plánování výletu, pro cestování jsme měli k dispozici 7 cestovních dnů a dveře byly Evropě otevřené. Baltskou i nizozemskou trasu jsme nakonec zavrhli, naším cílem se stala slunná Itálie. Po přípravě nezbylo než sbalit krosny a vydat se na výlet, plánovaný na 23. – 30. 10. 2022.

ŘÍM

Všechny cesty totiž vedou do Říma a my jsme si ověřili. Po výjezdu z Ostravy jsme se posilnili v Brně (1. vlak), z Brna jsme přesedlali do Vídně (2. vlak), kterou jsme stihli i zběžně během dvou hodin prozkoumat, a uvelebili jsme se v nočním vlaku (3. vlak) do Říma. Ten nám byl oporou během kompletní třináctihodinové jízdy z rakouské metropole do hlavního města Itálie. Jelikož polovina výletníků zároveň maturuje z latiny, přišlo nám vhodné prozkoumat největší památky antické kultury. Mezi dominanty Říma nepochybně patří majestátní Koloseum, přilehlé Forum Romanum nebo pomník Viktora Emanuela II. Nechyběl architektonicky významný Panteon, krásné náměstí Navona, Španělské schody nebo oblíbená Fontana di Trevi. Druhý den jsme věnovali návštěvě Vatikánu, zde Baziliky sv. Petra, a Andělského hradu. Řím nás okouzlil hlavně svou historickou duší a počtem obelisků, jsem si jistá, že jsem jich ještě tolik v jednom městě neviděla.

majestátní Koloseum

Valentýna Kovšanová 4.A

FLORENCIE

Bohužel jsme se nemohli nikde usadit věčně, naším dalším cílem se tedy stala renesanční Florencie (4. vlak). Ta je samotnou kolébkou renesance a poznáte to hned na první pohled, naprosto nás uchvátila majestátní zdobená katedrála Santa Maria del Fiore, socha Davida od Michelangela, také Gallerie degli Uffizi s originálem Zrození Venuše nebo most plný zlata, Ponte Vecchio. Oproti Římu tady bylo znatelně méně turistů, to v nás probudilo ještě větší zájem o město. Florencii jsme si vychutnali plnými doušky.

katedrála Santa Maria del Fiore

oslavovaná Šikmá věž

PISA

Každý si říká: ,,Pojeďme do Pisy, tam je přece ta oslavovaná Šikmá věž!“ Tak se tedy sbalí, vyfotí se s nakloněnou stavbou, a hele, neví, co dál ve městě podniknout. My jsme si však to své našli (5. vlak). V Pise jsme pomalu nepotkali ani živáčka, jedná se o turisty téměř neposkvrněné italské městečko, což jsme ocenili ve srovnání s rozlehlým a více komerčním hlavním městem. Kromě Šikmé věže se tu totiž také nachází Skotská zahrada, kostelík Santa Maria della Spina nebo most Ponte Solferino, který je známý tím, že není nijak architektonicky významný. V odpoledních hodinách, po obdivování staveb na Náměstí zázraků, jsme se výjimečně autobusem dostali na nedalekou pláž Marina di Pisa. Krásné bílé kameny a teplé moře nás velmi přitahovaly. Líbila se nám také myšlenka, že kdo by mohl říct, že se koupal v moři na samém konci října.

BENÁTKY

Itálie je opravdu zemí plnou pokladů, jedním z nich je samozřejmě světoznámé město na vodě. Do Benátek jsme se dostali dvěma vlaky (6. a 7. vlak), ubytovali jsme se v Mestre, pozemské části Venezie, která byla vyvrcholením životního stylu „dolce vita“. Nebylo zde opravdu kromě Sparu bohužel skoro nic k obdivování, jeli jsme tedy přes moře do samotného centra města, jež se nacházelo na vodě (8. vlak, nazpět 9. vlak). Zde jsme přišli konečně na své, viděli jsme Dóžecí palác, Baziliku svatého Marka na stejnojmenném náměstí, Ponte di Rialto popularizovaný díky snímku Spider Man. Procházeli jsme se kolem Canalu Grande a obdivovali krásné gondoly na vodě. Benátky opravdu stojí za návštěvu.

VERONA

Poslední zastávkou, kterou jsme vlastně nejdřív vůbec neplánovali, je dějiště známé Shakespearovy hry Romeo a Julie. Dopravili jsme se zde jak jinak než vlakem (10. vlak, 11. do Mestre) a prozkoumávali místní památky. Víte, že se zde nachází třetí největší amfiteátr Itálie? Největší je samozřejmě římské Koloseum, druhý největší amfiteátr najdete v Neapoli, a třetí právě ve Veroně. Naleznete tu také Juliin dům a slavný balkon, na kterém při milostné zpovědi Romea stála právě Julie. Úžasný výhled jsme měli z hradu San Pietro vyvýšeném nad městem. Kromě památek jsme během celého výletu objevovali také památky místní kuchyně, jmenovitě lasagne, pizzu, špagety, olivy, sýry, takto bych však mohla pokračovat celý den.

Z Mestre jsme se dostali zpět do Vídně podobným nočním vlakem jako cestou tam, jeli jsme však o dvě hodiny méně (12. vlak). Stala se nám také docela mimořádná věc. Přemýšleli jste někdy nad tím, co se stane, když pojedete vlakem zrovna když se přetáčí hodiny dozadu? My jsme si to vyzkoušeli, přinášíme tedy zprávu, že se náš přestup ve Vídni neprodloužil nečekaně o jednu hodinu, ale museli jsme naopak stát na zastávce po cestě hodinu navíc, abychom jeli zbytek cesty podle jízdního řádu. Po tomto průlomovém zjištění jsme však opět s klidem ulehli ke spánku. Poslední, tedy šťastný 13. vlak již mířil do rodné Ostravy, která nás vítala s otevřenou náručí. Sice jsme přijeli špinaví a utahaní, ale to nejdůležitější je, že jsme si s sebou přivezli nespočet zážitků a dojmů, objevili jsme pro nás nový kus světa. Jsme neskutečně vděční za tuto příležitost poznávat Evropu a přeji vám, abyste také měli šanci objevovat nové a nové části světa, to nás přece dělá lidmi.

Valentýna Kovšanová 4.A

ROZHOVOR S ŘEDITELEM OSTRAVSKÉ ZOO

Na co se můžeme letos těšit

Plánujete nějaké nové projekty? Nebo něco, na co se můžeme těšit?

„Určitě se v zoo chystá spoustu nových projektů a spoustu projektů máme tak zvaně v šuplíku. V šuplíku znamená, že je máme připravené a jen čekáme na správnou chvíli, kdy je budeme moci zrealizovat. Například, kdy budeme mít dostatek peněz, protože se jedná o veliké projekty v řádu miliónů korun, tak na tyto projekty mnohdy potřebujeme pomoc našeho zřizovatele, kterým je statutární města Ostrava. A poté, co se peníze najdou, tak můžeme začít stavět. V tuto chvíli máme již 13 připravených projektů a nejnovější z nich je projekt pro tučňáky brýlové, který bychom začali rádi realizovat na přelomu roku 2023 a 2024.“

Má další otázka je, jaké jsou top 3 zvířata nejnáročnější na péči.

„Kdybych to mohl rozdělit, tak číslo 1 jsou sloni. V Zoo Ostrava chováme slony indické a náročnost chovu spatřuji především ve financích. Protože sloni jsou velicí – slonice obvykle váží přes 3 tuny, samci přes pět tun. Jsou to obrovská zvířata, která toho snědí hodně, tudíž je zapotřebí mít v rozpočtu velký finanční obnos na krmení. Další náklady představuje vytápění jejich pavilonu. Takže slon je opravdu top zvíře ve finanční náročnosti, a proto považuji za náročné slony chovat. Jako dalšího bych si vybral čtverzubce. My máme čtverzubce, který se jmenuje mbu, a tento čtverzubec je potravní specialista. Živí se pouze plži, a protože jde o rybu, která je téměř půl metru velká, tak těch plžů spořádá poměrně velké množství. A samozřejmě shánět plže pro takového jedlíka je složité. A pokud bych měl uvést ještě třetí zvíře, tak jím bude daman pralesní, kterého moc v ostatních zoo nechovají. Je to savec, který je veliký jako králík a vypadá trochu jako přerostlé morče. Ale ve skutečnosti je to vzdálený příbuzný slonů. Daman pralesní se živí listím, a protože zkušenosti s jeho chovem v zoologických zahradách nebyly, o jeho potravních návycích se toho moc nevědělo, tak jsme museli vytvořit speciální krmné dávky.“

A má se narodit nějaké nové zvíře?

„Zoologická zahrada v Ostravě je poměrně velká, v celosvětovém měřítku bych řekl, že patří mezi středně velké zahrady. Co se týká České republiky tak patříme mezi ty velké. A svědčí o tom i čísla, tedy počty zvířat a druhů. Na konci každého roku se dělá taková srovnávací evidence, kdy se zvířata sečtou. U posledního sčítání k 31. prosinci 2021 jsme v zoo měli 442 druhů zvířat a 5678 jedinců. Samozřejmě při tak velkém počtu zvířat se narodilo i hodně mláďat, která se rodí během celého roku.“

Anežka Kalniková PB

A vlastně, kolik let bude slavit ostravská zoo?

„No… my jsme v loňském roce slavili 70 let, a byla to dá se říci i sláva, protože to bylo kulaté výročí. Tím pádem to je letos 71 let, kdy byla zoo v Ostravě založena.“

Teďka mě napadla otázka, kolik je vlastně v zoo zaměstnanců?

„V zoologické zahradě pracuje 130 zaměstnanců, ale ne všichni mají plný úvazek. A o prázdninách poskytujeme práci i brigádníkům. Přes sezónu je to třeba až 150 lidí, vlastně je to i dost zajímavá otázka, protože hodně lidí si myslí, že v zoo pracují jenom chovatelé, ale ti tvoří poměrně velkou část zaměstnanců, tak ostatní jsou například účetní, ekonom, zahradníci, zámečníci, elektrikář, učitelé a další profese.“

Dále bych se chtěla zeptat, jaké nejohroženější zvíře v zoo máte?

„Je to určitě hodně důležitá otázka, protože moderní zoologické zahrady se na chov ohrožených druhů specializují. Je to jedno z hlavních poslání a funkcí zoologických zahrad. Zoologické zahrady vlastně slouží jako jakési banky nebo archy Noemovy, To znamená, že když v přírodě nějaký druh zvířete vyhyne, může se díky zoologickým zahradám dostat zpátky do přírody. Momentálně máme v zoo 7 druhů zvířat, které jsou v přírodě vyhubeny. Mezi ty druhy patří například jelen milu, sika vietnamský, plata Mayerova, hrdlička sokoránská. Tyto druhy už v přírodě nenajdeme.“

A jak to máte se svátky, plánujete nějakou akci nebo něco extra?

„Je třeba říci že ostravská zoo je otevřená každý den, i když jsou svátky nebo když prší, sněží nebo je horko. Nejbližší speciální akcí bude Halloween s lampiónovým průvodem, na který vás všechny srdečně zvu.“

Tímto bych se s vámi chtěla rozloučit.

„Tak já děkuji za rozhovor a také bych chtěl pozdravit všechny mládě žurnalisty, a popřát jim, ať se jim v jejich práci daří!“

PŘEDNÁŠKA „Jak se stát novinářem?“

Přednáška novinářky Petry Špornové „Jak se stát novinářem?“, která se uskutečnila 7. 10. 2022 patří k nejlepším, které jsem kdy zažila!
Samotná přednáška se odehrála ve filmovém sále Minikino Kavárny v Ostravě a skládala se ze dvou částí. Té první se chopila paní Petra Špornová, která přichystala zajímavou prezentaci a povykládala nám o svých vlastních pracovních zkušenostech v médiích a dávala nám dobré rady do začátků, kdybychom touto cestou chtěli jít také. Její povídání mě zaujalo a zároveň překvapilo v tom, o čem všem jsou dnes média. Není to nic jednoduchého.

Druhá část byla více o tom, jak se ukážeme my samotní. Ti nejodvážnější z nás se měli předvést jako hvězdy nového filmu. Vystupovali jako herci, režiséři, producenti...a udělali nám improvizovanou tiskovou konferenci. My zbylí jsme jim jako novináři mohli pokládat otázky, na které měli podle sebe odpovídat. A musím uznat, že své vystoupení zvládli naprosto skvěle! Byli výborní a celý kinosál se pořádně nasmál.

Klára Strejčková KVA

ŽIVOT S ARY

KDO TO JE ARA?

Je to papoušek, který se řadí do třídy ptáků šplhavých. Ary dosahují až 1m délky a hmotnosti až 1,8 kg. Nejrozšířenější ary chované v zajetí jsou např. ara ararauna, ara vojenská, ara zelenokřídlá. Mezi ohrožené a zákonem chráněné (tzv. CITES) volně žijící patří například ara hyacintová nebo ara arakanga. Domovinou těchto nádherných letců je Kolumbie v Jižní Americe. Bohužel, některé vzácné druhy dnes přežívají jen díky chovu v zajetí. Chovné stanice po celém světě se snaží udržet jejich populaci.

JAK ŽIJÍ V PŘÍRODĚ?

Ve volné přírodě žijí ve skupinkách 7-9 jedinců většinou v příbuzenských vztazích. Vajíčka kladou do dutin palem, a když spolu zahnízdí, vytvářejí spolu doživotní pár. Vlivem kácení deštných pralesů a ničením přirozených hnízdišť tito krásní představitelé papoušků vymírají.

ARY V ZAJETÍ

Máme doma ve voliéře dva chovné páry. Ary zelenokřídlé a ary ararauny. Koupili jsme je ze záchytné stanice pro opuštěná zvířata v Bartošovicích v den mých 10. narozenin. Papoušci byli zabaveni v exekuci, protože jejich majitel byl ve vězení a dlužil státu peníze. Ary měly štěstí! Objevila je moje maminka a dala jim nový domov. Dnes bydlí ve veliké voliéře na naši zahradě.

CO BY MĚLA MÍT VHODNÁ VOLIERA PRO ARY?

Měla by být dostatečně veliká, vždy s venkovním výletem na slunce, aby ary mohly přijímat vitamín D, měla by mít boudu k zahnízdění. Naše mladá samička ary ararauny Sissi, zprvu vajíčka snášela na zem!

CO BY MĚLY ARY JÍST?

Ary se živí převážně ořechy palem a jinými plody rostlin. V zajetí musí mít k dispozici dostatek vitamínů ze zeleniny a ovoce. Ale hlavně vyžadují ořechy pro velký podíl tuků. Toto je hlavní rozdíl například proti chovu kakaďáků, kteří mají domovinu v Austrálii, kde se živí převážně drobnými semeny s nízkým obsahem tuků. Naše ary milují vaječnou směs vyrobenou z piškotů, banánů, vajíček natvrdo uvařených s přídavkem vitamínů (Avichol) a palmového oleje.

JAK ŽIJÍ NAŠE ARY?

Ary zelenokřídlé, Bruno a Julie, v tomto roce poprvé snesli čtyři vajíčka. Bohužel byla neoplodněná. Ary aragangy, Charli a Sissi už měli 15 vajíček, 3 byla oplodněná, ale ptáčci se nevylíhli, protože se prý podchladila. Máme docela úspěch, protože jsou to hodně mladé páry, mají teprve sedm let. Někteří chovatelé čekají na první snůšku třeba i 10 let, případně ptáci nikdy vejce nenakladou. Před rokem bylo našemu Brunovi velmi špatně, nemohl dobře dýchat ! Máma s bráchou s ním rychle jeli do Brna na veterinární fakultu. Bruno musel zůstat v nemocnici! Po dvou dnech odloučení začala špatně dýchat i jeho samička Julie, byla velice smutná a nepřijímala potravu ani tekutiny. Skončila ve stejném ústavu. Když Julie Bruna uviděla, přestala se najednou dusit a ochotně snědla veliký vlašský ořech. Tak moc se mají naše ary rády...

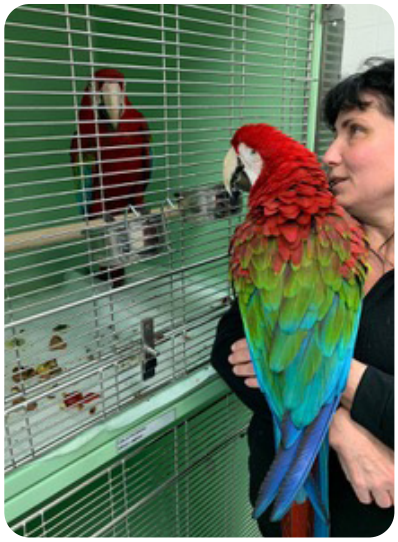

ROZHOVOR

PAN PROFESOR TICHÝ

Letos na naší škole přibyli dva noví pedagogové. Jedním z nich je pan profesor Ondřej Tichý, který na naší škole vyučuje český jazyk. Najdeme ho ve stejném kabinetě jako velkou část dalších učitelů češtiny, tedy na konci oné temné chodby, naproti knihovně. Rozhodla jsem se mu položit pár otázek...

Chtěl jste být učitelem už od dětství, pokud ne, jaké bylo Vaše vysněné povolání?

Učitelské povolání mě lákalo už ve škole. Pravděpodobně to bylo tím, že jednak pocházím z učitelské rodiny, dále mou zkušeností s učiteli, která byla vždy dobrá. A to mám na mysli všechny typy škol, které jsem absolvoval. Nejvíce mě inspirovala prof. Iva Málková, kterou považuji za odborníka ve svém oboru (literatura po roce 1945), ale také za pedagoga, který má se studenty velice dobrý profesionální vztah.

Co je podle Vás na povolání učitele nejtěžší?

Osobně si myslím, že v dnešní době je učitel nejen tím, kdo vykládá látku, ale měl by na žáky a žákyně působit jako motivátor. Konkrétně v češtině to může být vzbuzení zájmu o divadlo, kulturu obecně. Měl by také uplatňovat lidský přístup a vždy vycházet z toho, že on sám byl žákem, studentem.

Jakožto učitel češtiny, jaká je Vaše nejoblíbenější kniha a proč?

Oblíbených autorů mám samozřejmě více, ale mezi ty nejlepší patří Jaroslav Rudiš, Michal Ajvaz. A z děl to jsou Rudišova Národní třída a Ajvazovo Druhé město.

Je nějaká kniha, kterou jste nebyl schopen dočíst, protože Vás nebavila?

Osobně nemám moc rád historické romány, kterým se raději vyhýbám.

Na jaké přechozí škole/školách, jste učil?

Rok jsem učil v rámci studia na Filozofické fakultě Ostravské univerzity předmět Analýza literárního textu. Na tuto zkušenost navázala výuka na Wichterlově gymnáziu a nyní je to Matiční gymnázium.

Co se Vám nejvíce líbí na Matičním gymnáziu?

Jednak se mi líbí poloha školy, která je takřka ve středu města. Dále mi připadají fajn žáci, zázemí a rovněž kolegové!

Jaké je Vaše oblíbené jídlo ve školní jídelně?

Do školní jídelny chodím, ale abych se přiznal, k žádnému pokrmu jsem si zatím větší vztah neudělal.

S kterým kolegou / kolegyní jste se nejvíce spřátelil?

To je určitě Rostislav Gromnica.

CESTOVÁNÍ V ČASE

aneb zpátky do starověku

,,Tam už jsem byla, byla to celkem nuda." Tyto slova mě od původně nezapomenutelného zážitku zkoušely odradit, ale mé zvědavé já se nenechalo ukolébat nelichotivou poznámkou mé spolužačky. A tak jsem po přihlášení na výstavu Tutanchamon nakonec seděla ve vlaku směr Brno.

Mé očekávání a nadšení okamžitě opadlo po setkání s hlavním členem security teamu. Pán již zřejmě nutně potřeboval nadcházející víkend, jelikož se toto jeho pracovní „vyhoření" projevovalo na přístupu k návštěvníkům. Možná jsem jen moc přecitlivělá, projevilo se na mě vstávání v nezvyklou hodinu, tj. v 5:00.

Ovšem upusťme od nemilého přivítání a ponořme se do procesu objevování hrobky samotného faraona Tutanchamona. Při vstupu do sálu se na nás z každého kouta odráželo světlo od zlatých artefaktů, jež byly nalezeny buď v hrobce faraona, nebo s ním nějak souvisely.

Po krátkém filmu, který nám jako celá výstava zněl do osobního audioprůvodce, jsme se přesunuli do další místnosti.

To, co se před námi po postupném rozsvěcování světel objevilo, mě zcela uhranulo.

Sochy, židle, nádoby, to vše ze zlata či drahého dřeva před námi stálo tak, jak je kdysi Howard Carter se svým týmem objevili. Nádhera a honosnost doslova křičela z každého, byť sebemenšího objektu. Najednou se poklady hrobky zahalily do tmy, aby se náš úžas mohl stupňovat dále. Před námi totiž stál faraonův sarkofág ze zlata.

Po dokonalé podívané nám zbývala ještě samostatná část výstavy, kde jsem se podrobněji dozvěděli o nalezení faraona samotného, o věcech, které spolu s ním byly nalezeny, a že jich bylo.

Mým nejsilnějším zážitkem však byly exponáty malých sarkofágů. V nich byly nalezeny faraonovy děti, dívka a nedonošené miminko. Kdyby tyto děti nepotkal tento smutný osud, možná by nebyly dějiny tak, jak jde dnes známe a jak si je připomínáme.

Anna Přečková 2.A

Výlet do KLADNA

V chladném měsíci listopadu se nikomu nechce vylézt z postele, natož jít ven. Byla by ale škoda proležet tento jinak krásný měsíc a nikam nezajít ani nic nenavštívit. Tentokrát Vás pozvu do rodiště nejslavnějšího českého hokejisty – Jaromíra Jágra, protože hokej s koncem podzimu a zimou souvisí. Ze stanice Ostrava – Svinov, popř. Ostrava hl. n. pojedete vlakem vyšší kvality (expres, EC, IC, SC Pendolino, LEO EXPRES, RegioJet) na pražské Hlavní nádraží. Odtud se přesunete na asi 500 m vzdálené Masarykovo nádraží. Zde nastoupíte do osobního vlaku či vlaku spěšného a pojedete do stanice Kladno město.

Už z vlaku si všimnete alespoň jednoho z šesti kladenských výškových domů, které se od stanice nachází sotva 250 metrů. Jsou kulturními památkami České republiky. Přestože byly postaveny v 50. letech, mají například podlahové vytápění. Z Vašeho pohledu v posledním věžáku, který je paradoxně značen jako první věžák, se nachází muzeum věžáků. Je přístupné celoročně pouze v sobotu. Dozvíte se zde vše o historii věžáků i o jejich konstrukci a také se budete moct podívat na jednu terasu.

Centrum města je od nádraží vzdáleno zhruba jeden kilometr. Část cesty se ale můžete svézt místním autobusem. Kousek od náměstí se nachází kaple sv. Floriána. Stavěla se v letech 1751 – 1872 dle návrhů K. I. Dientzenhofera.

Když projdete uličkou, která vede za kaplí, po chvíli se ocitnete naproti zámecké zahrady. Nachází se zde medvědárium, ve kterém jsou chovány dvě samice medvěda hnědého – Marta a Míša. Zahrada je ale také dokonalým místem pro odpočinek, oslavy i svatby.

V zámku Kladno si přijdou na své jak děti, tak i studenti a dospělí. Děti určitě musí navštívit stálou výstavu Zdeněk Miler nejen krtek. Do-

zvíte se zde o životě tohoto slavného spisovatele, o jeho tvorbě a o krtečkovi samotném. Věděli jste, že postava krtečka letěla do vesmíru? Menší děti se pak vyřádí na krtečkově hřišti. Sklouznou se z krtince, poletí krtečkovou raketou do vesmíru, svezou se krtečkovým autíčkem atp. A když hraní omrzí, stačí si sednout do trávy a dívat se v televizi na krtečka nebo si kreslit.

Druhou stálou výstavou, na kterou Vás zvu, je důlní štola. Dozvíte se zde vše o historii dolů na Kladensku i o jejich zakladatelích. Pak už sestoupíte do improvizované důlní štoly ve sklepení zámku. Spatříte mnoho důlních nástrojů, několik pracovníků a možná dokonce i skřítky. Na konci si budete moct zazvonit na hornický zvonek, např. zazvonit dvakrát = jízda vpřed.

Dychtiví zájemci mohou navštívit Sládečkovo vlastivědné muzeum, které se od zámku nachází zhruba 500 metrů. Najdete tu oddělení zaměřená na numismatiku, archeologii i geologii. Muzeum je také doplněno exponáty ze zbořeného kostela Nanebevzetí Panny Marie.

Rozhodně byste neměli odjet z Kladna, aniž jste navštívili pomník lidických žen, který se nachází u kladenského gymnázia. Jelikož se Lidice nacházely asi 10 kilometrů od Kladna, byly na kladenském gymnáziu za 2. světové války drženy lidické ženy, které čekaly na transport do koncentračních táborů.

Rozhodně doporučuji Kladno navštívit, ať už v zimě nebo v létě za jakéhokoliv počasí. Určitě to bude stát za to.

Mimoškolní setkání žurnalistického kroužku

Žurnalisté se scházejí občas i neformálně mimo školu. První letošní takové setkání se konalo 18. 10. 2022 v kavárně Pant.
Sraz byl ve vestibulu školy v 14:10. Z vestibulu jsme se přesunuli do kavárny pěšky přes Husův sad.
Měli jsme rezervaci na největší stůl, který kolem sebe měl hodně míst na sezení. Sešlo se nás skutečně mnoho, a tak byl trochu i problém se k němu nějak poskládat.
Mluvilo se o školním časopisu, akcích na škole, zkušenostech, zajímavostech a navazovala se nová přátelství. Kromě toho jsme si i zamlsali a už se nemůžu dočkat další podobné akce.

Olivie Martináková PB

CESTOVÁNÍ ZA VĚDOU

aneb hurá do ÚOCHB

Jako prokletí pro mě byl budík zvonící ve 3:30, aby mi připomněl, že si o vyhřáté posteli můžu nechat zdát, protože se na mě chystá výlet, ze kterého mi buď pukne hlava pod návalem vědeckých informací, nebo si odnesu zajímavé poznatky a zážitky.

Naše výzkumná výprava měla sraz na hlavním nádraží v Ostravě ve 4:45 a hádáte správně, myslela jsem, že usnu za chůze. Dospala jsem se však ve vlaku, odkud jsme se hned po příjezdu na pražské hlavní nádraží vydali směrem k Ústavu organické chemie a biochemie.

Můžu říct, že mi hlava pukala už po první přednášce, jež byla fluorescence v přírodě, vědě či domácnosti. Ukázali jsme si, jak se opticky bělí prádlo či dokonce hemžící se zeleně fluoreskující červy, kteří byli určeni na výzkum Parkinsonovy choroby.

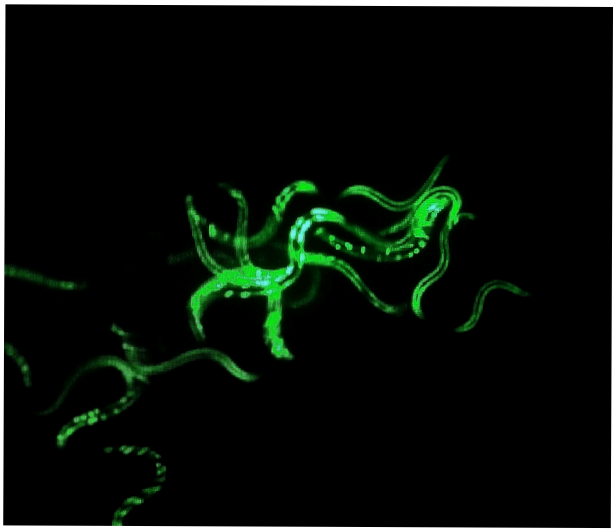

Zúčastnili jsme se také přednášek, kde nám představili barvy pomáhající vědcům, dozvěděli jsme se, jaké tajné barvy skrývají určité prvky. Vydali jsme se také do odvětví biologického, například jsem si povídali o virech, jaké zabezpečení musí laboratoře a vědci mít, že dokonce až 20% rakoviny má původ právě z virů, vyslechli jsem si také přednášku o krevničce, kterou můžete znát jako parazita, který malým africkým dětem nafukuje bříška. To se děje kvůli malým jizvičkám na játrech způsobených právě touto krevničkou.

Anna Přečková 2.A

ČD, zkratka národního dopravce. Doopravdy však zkratka znamená „čekej dál“. O tom jsme se přesvědčili při naší zpáteční cestě. Opomenu-li chaos na nástupišti a čtyřiceti minutové zpoždění, které vlak nabral ještě než přijel do své počáteční stanice, byla cesta bez větších komplikací. Výlet se povedl, moje hlava byla přeplněná znalostmi (možná v ní i něco zůstalo) a já jsem ráda, že jsem na této skvělé akci mohla být.

Anna Přečková 2.A

ZDRAVOTNICKÝ VÍKEND

MGO

Ve dnech 7.10. - 10. 10. 2022 se konal zdravotnický víkend MGO na základně Kondor Vesmír v Bolaticích, kterého se zúčastnili zástupci badatelského zdravotnického kroužku.

1. den - V pátek odpoledne jsme vyjeli z Ostravy autobusem číslo 281 na zastávku Bolatice, U Kříže. Na základně jsme dostali pokoje, kde jsme se společně s mými kamarády a ostatními účastníky ubytovali. Rozdělili nás do 4 týmů po 5 lidech. Poté následovala večeře. Následně jsme si poslechli přednášku o resuscitaci, kterou vedla doktorka Hana Strakova z Červeného kříže. Následovala přednáška o pátrací akci, kterou jsme si také ihned v noci vyzkoušeli v lese a na poli, kde jsme měli najít 3 lidi, ale bohužel jsme našli jen 2. Na chatu jsme se vrátili po hodině a vyslechli jsme si hodnocení a rady do příští pátrací akce, což trvalo asi 40 minut.

2. den - V sobotu 5:45 ráno máme budíček. Po snídani čekaly náš tým s dalším týmem dva zásahy poskytnutí první pomoci „zraněným." První jsme měli za 3 body z 10 a druhý jsme totálně pokazili. Zbytek dopoledne jsme hráli společenské hry. Po obědě a další přednášce jsme vyrazili na nachystanou akci, kdy jsme zachraňovali postřeleného z přestřelky s policií, který si pro nás připravili policisté z Ostravy.

3. den - 0:58 vstáváme a máme noční zásah. Dostali jsme 7 bodů, což je tak akorát. 8:01 jdeme na rozcvičku, kde 4 z 5 lidem z našeho týmu zavázali oči a takto jsme šli 1 km až k ubytování. Když jsme dorazili z rozcvičky byla snídaně a poté jsme měli nasimulovanou autonehodu. Víkend jsme zakončili zásahem ve 20:33. Po večeři nás čekalo vyhlášení ve společenské místnosti. Náš tým skončil jako poslední na 4. místě a víkend oficiálně skončil.

Oliver Turecký PB

4. den - V 8:04 jsem se probudil a zjistil jsem, že proběhla kanadská noc, byl jsem se celý pomalovaný od zubní pasty. Po snídani jsme šli uklízet a jeli domů.

Soustředění se mi líbilo, naučil jsem se mnoho nových věcí a dozvěděl jsem se spoustu důležitých informací.

Moc bych chtěl poděkovat Mgr. Petru Rašovskému za fotografie a zajištění figurantů na sobotní zásah a hlavně organizátorům akce – Markétě Hrubošové, Natálii Nečasové a Vojtěchu Kostialovi – za super víkend.

PŘEVORSTVÍ u pomerančovníku

O autorce

Samantha Shannon se narodila v roce 1991 v Londýně. V letech 2010 až 2013 studovala anglický jazyk a literaturu na Oxfordské univerzitě. Po ukončení studií vydala svůj první román, Kostičas (v originále The Bone Season), z plánované sedmidílné série. Kniha zaznamenala obrovský úspěch, byla přeložena do 28 jazyků a stala jedním z nejúspěšnějších titulů roku. O dva roky později, v roce 2015, vyšel druhý díl, Vidořád (The Mime Order) a v roce 2017 pak třetí, Zrodí se píseň (The Song Rising). Poté si dala od série pětiletou pauzu, během níž vyšlo právě Převorství u pomerančovníku (Priory of the Orange Tree), a v roce 2022 vyšel 4. díl, Když spadne maska (The Mask Falling). V současné době pracuje na knize, která by měla volně navazovat na již zmíněné Převorství u pomerančovníku.

Děj knihy

Říši Inysu už přes tisíc let vládne berethenská dynastie, která se skládá z královen, kdy každá má vždy jen jednu dceru, a všechny jsou si podezřele podobné, se stejnými havraními vlasy a zelenýma očima, které přetrvávají staletí za staletími. Proto kolem celého rodu samozřejmě koluje spousta pověstí a pověr, z nich hlavní zní, že když zanikne berethenská dynastie, padne i Inys. Na poslední z královen, Sabran, je tak velký tlak, aby počala dědičku, a zachránila tak svou zemi před zničením. Stále však není provdaná a ke dveřím její ložnice se plíží hrdlořezové...

Ead Duryanová je u inyského dvora jednou z mála cizinek, protože pochází z Ersyru, vzdálené země na jihu. Vypracovala se na pozici uznávané dvorní dámy, ve skutečnosti však zůstává věrná společenství Rudých panen, skupině žen z pouští jižního kontinentu, které ovládají magii, a mezi které již po léta patří. Nespouští oči z královny Sabran a pomocí zakázaných kouzel ji tajně ochraňuje před potencionálními hrozbami.

Na opačné straně Temného moře se magie může praktikovat volně, a naše druhá hlavní postava, dívka jménem Tané se celý život cvičí v bojovém umění, aby se mohla stát dračí jezdkyní. Okolnosti ji však doženou k rozhodnutí, které ohrozí celou její budoucnost a nenávratně převrátí vzhůru nohama.

Země Západu a Východu tvrdošíjně odmítají spolupracovat, avšak síly zla procitají z tisíciletého spánku...

Názor na knihu

Knihu mi doporučila kamarádka, a trochu mě od pohledu odradila, protože má přes 850 stran (je druhou nejdelší knihou, kterou jsem kdy četla). Ale jakmile jsem se začetla, tak mi to hrozně uteklo a přečetla jsem ji asi za 2 dny. Takže bych vám ji rozhodně doporučila. Abych se ještě vrátila k její délce, jsem toho názoru, že by se v podstatě dala přepsat jako průměrná trilogie. Ale to, že jí není, ji dělá mnohem zajímavější. A popravdě, kdyby byla opravdu na tři díly rozdělena, možná bych celou sérii ani nedočetla. Ne že by nebyla zas tak zajímavá, ale čekat na to, než vyjde druhý díl, pak než se přeloží... Navíc já si knihy moc nekupuji, takže bych si ji nejspíš půjčila z městské knihovny. A přiznejme si, čekání na specifickou knížku je někdy zdlouhavý proces. Takže abych to shrnula, kniha se mi velmi líbila, a doporučuji ji každému milovníkovi fantasy, i tomu, kdo by se jím třeba rád stal.

„KTERÝ Z NÁS JDE Z KOLA VEN“

Kapitola 2: Hon začíná...

Děj první kapitoly: Charles Belduin se vrací zpátky domů, kde se ho nemůže dočkat jeho rodina. Přivítání bylo klidné a vše vypadalo na pokojný průběh. Když v tom se ale jednoho rána Charles nedostavil ke snídani...

„Áááááááááá!“
Celým domem se rozlehl zběsilý výkřik služebné Walterové. Všichni se zarazili a hned vyběhli po schodech nahoru odkud výkřik přišel.

Paní Walterovou našli ležet v bezvědomí na podlaze v pokoji mladého Charlese Buldiena.

„Rychle! Vodu!“ poručila paní Belduinová.

„Ano, mami.“ řekla Mary a odběhla z místnosti.
„Stále nechápu, čeho se mohla tak polekat...?“ nechápala paní Belduinová.
„Panebože, Charlesi!“ vykřikl Luis a rozběhl se k rozestlané posteli, na níž nehybně leželo Charlesovo tělo. Luis se nad něj naklonil a zkušeným hmatem mu zkontroloval puls. Dlouze si povzdychl.
„Je...?“ víc ze sebe stará paní nedokázala dostat.
„Je mi to líto.“ řekl Luis a narovnal se. „Už se nedá nic dělat.“
Stará paní se sesula na zem a rozvzlykala se. Jack ji pomohl vstát a odvedl ji dolů.

***

Od nálezu mrtvého těla uběhlo půl hodiny, a i za tak krátkou dobu se stalo mnoho věcí. Služebná Walterová se probrala a začala uklidňovat paní Belduinovou. Luis zavolal policii a inspektoři už šmejdili společně se soudním patologem po domě a sbírali stopy. Celá rodina tiše zůstávala v obývacím pokoji a napjatě čekala na nové informace od policie.

Staré hodiny v místnosti začaly bít a při posledním úderu se se zaskřípěním otevřely dveře a v nich se objevil inspektor Burns – seriózně vzhlížející muž, který neudělal ani krok beze své dýmky.

„Vím, že slova nepomohou vašemu zármutku, ale přesto vám přeji upřímnou soustrast.“ inspektor si sundal klobouk a přešel doprostřed místnosti.

„Máte již nějaké zprávy o smrti mého syna, pane inspektore?“ zeptala se tichým hlasem paní Belduinová.

„Ano,“ řekl detektiv a otočil se ke staré paní, „musím vám s lítostí oznámit, že váš syn byl surově zavražděn.“

„Tohle si můj syn nezasloužil...“ řekla stará paní a znovu se rozplakala.

„Jak se to stalo?“ zajímal se Luis.

„Oběť byla uškrcena šňůrkou na prádlo. Podle doktora se to stalo včera pozdě v noci.“ vysvětlil inspektor. „Vím, že to ode mě není v této době vhodné, ale budu vám muset položit několik otázek.“

„Jistě... Samozřejmě.“ stará paní si utřela slzy a vysmrkala se.

„Váš syn se teprve včera vrátil, že?“ zeptal se inspektor a paní Belduinová přikývla. „Dobrá. Vypadal nebo choval se nějak zvláštně. Jinak než normálně?“

„To se mi nezdá.“ řekla a Luis její odpověď potvrdil přikývnutím.

„Nic vás na něm nepřekvapilo?“

„Víte, pane, on hodně cestoval a na cestách zažíval všelijaká dobrodružství. O nich nám vyprávěl, a právě tím nás udivoval, jestli chápete.“

„Ano, chápu. Měl v zahraničí nějaký domov?“

„Ano, měl v Montrealu. Pokud vím našel si tam i nějaké děvče... Byl tam jistě šťastný.“

„To jistě. Povězte mi, co jste dělala v době té nešťastné události?“

„Spala jsem, co jiného?“

„A vy?“ inspektor se otočil k ostatním.

„Já jsem také spal.“ řekl Luis.

„My to samé.“ odpověděl za sebe a Mary Jack.

„Já jsem ještě poklízela v kuchyni a připravovala věci na dnešek. Anastázie mi s tím pomáhala.“ řekla paní Walterová.

„A v tu dobu nezaslechli jste něco podivného. Výkřik nebo jiný hluk?“ chytil se za nadějnou nitku inspektor.

„Bohužel ne. Byly jsme zabrané do práce.“ řekla paní Walterová posmutněle.

„Dobře. Ještě poslední otázka. Jaký byl váš vztah se zesnulým?“

„Normální. Vztah, který má každý syn se svou matkou,“ odpověděla trochu popuzeně paní Belduinová.

„Já a Charles jsme byli již od dětství nerozlučitelní přátelé a toto přátelství nám zůstalo dodnes,“ odpověděl Luis se smutkem v očích. Vybavoval si všechna dobrodružství, která s Charlesem prožili...

„Já s Mary jsme ho měli rádi. Přeci jenom byl to náš starší bratr, něco jako náš vzor... Měli jsme ho rádi,“ řekl Jack trochu nerozhodným hlasem.

„Nemohu popírat, že tomu bylo jinak, ale přeci jenom sourozenci se občas škádlí, ne? Někdy se i pohádají, nemám pravdu?“ pokračoval inspektor.

„Ano, máte. Někdy, ale to bylo jen zřídka, jsme se s Charlesem pohádali, ale to bylo jenom kvůli hloupostem.“ Jack se usmál a pokrčil rameny.

„Nuže dobrá. Děkuji vám za váš čas a prosím vás, abyste nikam neodjížděli do ukončení případu. Děkuji.“ Inspektor si nasadil klobouk lehce se uklonil a vyšel z místnosti. Dveře se za ním s klapnutím zavřely a on vchodovými dveřmi vyšel na zahradu před dům.

„Hej, Johne! Svez mě na služebnu, jo.“

„Ano, pane.“ mladý muž mu otevřel dveře auta a inspektor si do něj posadil. Ohlédl se k domu a v oknu spatřil čtyři oči, jak se na něho dívají; oči Jacka a Mary Belduinových.

Auto se drkotavě rozjelo a inspektor Burns si sirkou zapálil svou starou dýmku, svého věrného přítele. Hon na vraha může začít!

Pokračování příště...

Napsal: František Tichý
Ilustroval: Stanislav Setinský

▸TRANSPORT ZA VĚČNOST◂

Knihu jsem dostala ke konci školního roku a musím říct, že jsem ji zhltla za pár dní.

Inspirací na recenzi právě této knihy byla návštěva Krakova o podzimních prázdninách. Zde se v bývalé továrně na nádobí, nachází muzeum Oskara Schindlera, který za druhé světové války zachránil spoustu Židů před smrtí v koncentračním táboře. Muzeum musím pochválit, protože bylo moc zajímavé.

Ale nyní už půjdu ke knížce. Odehrává se za druhé světové války a pojednává o tom, jak se parta kluků snaží zachránit svého kamaráda z pevnosti Terezín, kde Němci shromažďovali židovské občany Protektorátu Čechy a Morava. Jejich kamarád se jmenoval Petr Ginz a jedná se o skutečnu postavu. Napsal několik knížek a jeho obrázek měsíční krajina vzal izraelský kosmonaut do vesmíru jakožto splnění dětského snu. I přesto, že je kniha smutná, tak se velmi dobře četla. Její příběh je zajímavě vymyšlený. Také se mi líbí, že v knize vystupují postavy, které doopravdy žily. Kromě Petra Ginze například Josef Jan Kratochvíl, tatínek jednoho člena party. Ten byl v odboji proti Němcům, a proto ho taky v knížce zatklo Gestapo (Tajná německá policie) a nakonec ho zastřelili.

Konec je však trochu otevřený, což nemám moc ráda. Ale u téhle knížky mi to nevadilo.

Co musím pochválit je autorův styl. Líbí se mi, že je vzrušující, každou kapitolu končí něčím napínavým.

Název knihy opravdu hodně vypovídá o ději a obálka knihy se také povedla. Ilustrací v knize moc není, ale ty, které tam jsou, jsou opravdu povedené. Ještě napíšu pár vět o autorovi. František Tichý je český pedagog a spisovatel, tvůrce originálního výchovného systému kolektivní výchovy Přírodní škola, ředitel Gymnázia Přírodní škola v Praze, autor knih o pedagogice a o tvorbě mládeže v terezínském ghettu za druhé světové války.

Takže abych to shrnula. Kniha je moc pěkná a líbila se mi. Nejen těm, kteří mají rádi dějiny, ji velmi doporučuji.

SOUTĚŽ MLADÝCH ZOOLOGŮ

Soutěž mladých zoologů je v naší škole tradicí a každoročně se do ní přihlásí několik družstev z tříd od primy po kvartu. Tento rok tomu nebylo jinak, a tak se osmého listopadu vydala skupina dětí nadaných na biologii soutěžit do Zoologické zahrady Ostrava pod vedením pana profesora Adamuse, Rašovského a paní profesorky Rašovské.

Letošním tématem byli primáti, což je velmi rozsáhlé, ale zajímavé téma. Zahrnuje to živočichy od poloopic až po člověka, takže si tam každý najde něco.

Po příjezdu do ZOO nám naši pedagogové předali základní informace a poté byl dán rozchod. Všichni žáci se rozeběhli, aby v ZOO nalezli chybějící informace. I náš tým na tom byl stejně, a tak jsme chodili křížem krážem skrz ZOO a doučovali se.

Netrvalo dlouho a přišla osudná hodina, kdy se všechny týmy shromáždily před Výukovým pavilonem, kde se mělo první kolo soutěže odehrát. Projevy soutěžících byly různé, někteří se nemohli dočkat, jiní naopak propadali depresím a chvilkovému sklíčení a dávali to hlasitě najevo. Dále tu byly osoby zcela klidné a rozvážné, které si byly buďto zcela jisty svými vědomostmi, nebo jim byl jejich výsledek v soutěži zcela ukradený. A nakonec tu byli lidé, kteří neprojevovali žádné emoce, jelikož jejich tváře byly zakryté za hromadami papírů hustě popsanými soutěžní látkou. Nakonec naše netrpělivé čekání skončilo a my se přesunuli do soutěžní místnosti.

Všichni se začali připravovat. Byla to také jediná a poslední možnost vsoukat do sebe ještě pár informací, ale jakmile se místností rozlehl hlas pracovnice ZOO, všichni všechno schovali a na stolech zůstaly jenom psací potřeby. Opět nám byly vysvětleny základní informace, tentokrát však týkající se samotného testu. Na ten jsme měli pouhých dvacet minut, ale, jak se ukázalo, i za ten krátký čas se dalo stihnout hodně.

Když nám byly rozdány pracovní listy a čas odstartoval, všichni se dali do horlivé práce. Napjaté ticho přerušovalo jen neustálé šeptání soutěžících, kteří se tiše radili. Nevím

Štěpánka Nyklová TB

sice, jaký z testu měli pocit ostatní soutěžící, ale za mě to nebylo tak hrozné. Obávala jsem se, že v něm budeme o něco více tápat a to mě nesmírně potěšilo a dodalo mi tu trošku odvahy.

Oněch dvacet minut uběhlo rychle a vypracované pracovní listy nám byly odebrány. Dav se rychle vyhrnul z dusné místnosti na čerstvý vzduch a nastala poslední část naší návštěvy v ZOO. Učitelé spočítali žáky a vydali se i s davem hlučících dětí, které si horlivě sdělovaly své pocity z testu a možné správné odpovědi mezi sebou, k východu ze ZOO. Pár jedinců, jako třeba já, se ještě rozhodlo strávit svůj volný čas v ZOO a procházela se po jejích spletitých cestách.
Samozřejmě jsme se hned po týdnu dozvěděli naše výsledky, a tak mohu hrdě prohlásit, že já a můj tým postupujeme do finále společně s týmem z nižší kategorie jménem Bonobové. Postupující tým z druhé kategorie se jmenuje Angwantibo...

Abych to nějak zakončila – soutěž v ZOO je příležitost pro každého dozvědět se něco nového o přírodě, která je nedílnou součástí našeho života. Je to také možnost vyzkoušet si něco nového a procvičit si své znalosti. Samozřejmě je to určitý legální způsob vyhnout se školní výuce a neoblíbeným hodinám, jelikož to většina učitelů dovoluje a podporuje (ale to jen tak mezi námi žáky...).

Prostě a krátce to všem žákům doporučuji, protože je to zábavné a samozřejmě i poučné.

EMKO

Šéfredaktoři

Valentýna Kovšanová, 4.A

Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

Žurnalisté

Anna Přečková, 2.A

Anna Kološová, 1.A

Klára Strejčková, KVA

Ema Dančíková, KVA

Václav Šindelář, TB

Štěpánka Nyklová, TB

Olivie Martináková, PB

Anna Walderová, PB

Dora Kaletová, PB

Anežka Kalniková, PB

Eliška Kovářová, PB

Oliver Turecký, PB

Grafici

Jakub Hon, SPTA

Michal Graca, 3.A

Karolína Brožinová, 2.A